

۳ نکته‌ای که باید در مورد مکاشفه بدانید

دنیس جانسون

پیچیده، جنجال برانگیز، نگران کننده، هراس انگیز؛ اگر کتاب مکاشفه چنین اوصافی را در ذهن شما تداعی می‌کند، بدانید که تنها نیستید. با این حال، هدف خداوند از مکاشفه، آشکار ساختن است نه پنهان کردن، تشویق است نه اضطراب. مکاشفه وعده‌ی برکت می‌دهد به «کسی که سخنان این نبوت را با صدای بلند می‌خواند، و به کسانی که می‌شنوند و آنچه در آن نوشته شده است را حفظ می‌کنند» (مکاشفه ۱: ۳). صحنه را در جماعت‌های قرن اول تصور کنید که مکاشفه برایشان فرستاده شد: رهبری برمی‌خیزد و طومار را با صدای بلند می‌خواند، در حالی که دیگران گوش فرا می‌دهند. آن‌ها می‌توانستند پیام مکاشفه را تنها با شنیدن قرائت آن درک کنند و برکت وعده داده شده را با سپردن حقایق آن به دل دریافت کنند. ما نیز چنین هستیم. برای دستیابی به این برکت، باید سه نکته‌ی کلیدی درباره‌ی این کتاب که نقطه‌ی اوج کتاب مقدس است، بدانیم.

۱. مکاشفه، پیروزی بره را در جهانی آشوب زده آشکار می‌سازد.

آیه‌ی نخست، عنوان کتاب است: «مکاشفه‌ی عیسی مسیح» (مکاشفه ۱: ۱). واژه‌ی یونانی آپوکالیپسیس، که به «مکاشفه» ترجمه شده است، نشان می‌دهد که برای دیدن فراتر از ظواهر سطحی تجربه‌ها و تاریخ جهان، پرده برداری لازم است تا حقیقت بنیادینی که در پس آن‌ها نهفته و سرچشمه‌ی آن‌ها را توضیح می‌دهد، آشکار شود (یعنی نگاهی ژرف به واقعیات روحانی که در ورای دیده‌های روزمره قرار دارند). اگر تنها به نشانه‌های ظاهری—جنايات جنگ، فجایع زیست‌محیطی، فروپاشی اقتصادی، قحطی و گرسنگی، بیماری و مرگ—بنگریم، هرگز نخواهیم فهمید چرا جهان ما آشوب زده شده است. تنها نگاهی از پس پرده به قلمرو روحانی، جایی که خدا، حاکم مطلق بر همه چیز، با «اژدهای بزرگ... آن مار قدیمی... که شیطان و ابلیس خوانده می‌شود» (مکاشفه ۱۲: ۹؛ ۲۰: ۲) نبرد می‌کند، می‌تواند مصائب و اسرار پیرامون ما را معنا بخشد (یعنی ریشه‌ی روحانی این آشوب‌ها را بر ما روشن سازد).

این کتاب «مکاشفه‌ی عیسی مسیح» است به دو معنا: عیسی هم فاعل آشکارسازی است و هم موضوع آشکار شده. نخست، «خدا» این مکاشفه را به عیسی مسیح عطا کرد «تا به بندگان خود چیزهایی را که باید به زودی واقع شود نشان دهد» (مکاشفه ۱: ۱). این انتقال از پدر به پسر مجسم شده در مکاشفه ۴ و ۵ به صورت نمایشی به تصویر کشیده شده است، جایی که بره از حاکم متعال بر تخت، طوماری دریافت می‌کند و مهرهای آن را یکی یکی می‌گشاید تا رویدادهای تاریخ را آغاز و هدایت کند (یعنی اختیار اجرای نقشه‌ی خدا را در دست گیرد). تنها بره شایسته است که برنامه‌ی خدا را آشکار و اجرا کند، زیرا با تحمل مرگی خشونت‌بار، «انسان‌هایی را برای خدا از هر قبیله و زبان و قوم و ملت» باز خرید کرده است (مکاشفه ۵: ۵-۱۰) (یعنی با فداکاری خود، نجات را برای همه‌ی اقوام ممکن ساخته است).

دوم، مکاشفه خود عیسی مسیح را پرده برداری می‌کند. او نه تنها بره‌ای است که از طریق رنج نجات بخش پیروز شد، بلکه «کسی شبیه پسر انسان» است که در میان کلیساهای خود بر زمین گام برمی‌دارد (مکاشفه ۱: ۱۰-۲۰)، سلامت روحانی آن‌ها را می‌سجد و استقامت‌کنندگان را برکت می‌دهد (فصل‌های ۲-۳). عیسی نواده‌ی زنی است که در سپیده‌دم تاریخ وعده داده شد (پیدایش ۳: ۱۵)، کسی که در هنگام تولدش از سوی مار قدیمی تهدید شد اما به تخت خدا برافراشته شد (مکاشفه ۱۲: ۱-۶). خون او متهم‌کننده‌ی ما را از آسمان بیرون راند و اتهامات علیه ما را خاموش کرد (مکاشفه ۱۲: ۷-۱۷). عیسی فرمانده‌ی لشکریان آسمان است که باز خواهد گشت تا اژدها، هیولاهای خادمش و همه‌ی کسانی را که به دروغ‌هایشان ایمان دارند، نابود کند (مکاشفه ۱۹: ۱۵-۲۱). عیسی، همراه با پدر و روح، کانون پرستش خدمتگزاران آسمانی خدا، فرستادگان فرشته‌گون او و تمامی مخلوقات در همه‌جا است (مکاشفه ۵: ۹-۱۴؛ ۱۱: ۱۵-۱۸؛ ۱۴: ۲-۵؛ ۱۵: ۳-۴؛ ۱۹: ۱-۸؛ ۲۱: ۲-۴، ۲۲-۲۴؛ ۲۲: ۳-۵) (یعنی شایسته‌ی پرستش به عنوان خدا و محور تمامی آفرینش است).

از آنجا که رؤیاهای مکاشفه واقعیت‌های هولناک پیامدهای سمی گناه را در جهانی آشوب‌زده به تصویر می‌کشند، آن صحنه‌های پرآشوب توجه ما را جلب می‌کنند، مانند تصادفات در بزرگراه‌ها. اما اگر تنها بر «درختان» (صحنه‌های شرارت انسانی و خشم الهی که آن را برمی‌انگیزد) تمرکز کنیم، «جنگل» مکاشفه را از دست خواهیم داد: شکوه و رحمت عیسی مسیح (یعنی حقیقت مرکزی که او در قلب این رؤیاهای جای دارد).

۲. مکاشفه با زبانی تصویری سخن می‌گوید که ریشه در عهد عتیق دارد.

مکاشفه پیام خود را با زبانی ارائه می‌دهد که برای شنیدن با صدای بلند طراحی شده است: تصاویری زنده که به گونه‌ای ماندگار بر تخیل ما نقش می‌بندند (یعنی تصاویری که عمیقاً در ذهن و قلب ما جای می‌گیرند). در سراسر کتاب مقدس، خدا، این ارتباط‌دهنده‌ی بی‌همتا، تصاویری را ترسیم می‌کند: شبان، صخره، قلعه، آتش، شوهر و غیره. از طریق رؤیاهای پر از نماد، خداوند نقشه‌های خود را به یوسف و دانیال و از طریق آن‌ها آشکار کرد (پیدایش ۳۷، ۴۱؛ دانیال ۲، ۷). به انبیای مانند اشعیا، حزقیال و زکریا، خدا نگاهی از پشت پرده به دادگاه آسمانی خود عطا کرد، که به آن‌ها امکان می‌داد پیام خود را برای قومش با نمادهای زنده ببینند و بشنوند (یعنی با تصاویری که پیام را به گونه‌ای ملموس منتقل می‌کنند). در نمادگرایی مکاشفه، خدا همان کاری را می‌کند که همواره انجام داده است (یعنی با تصاویر سخن می‌گوید تا حقایق روحانی را به ما نزدیک‌تر کند).

برای فهم معنای نمادهای مکاشفه، به فرهنگ لغتی نیاز داریم که واژگان تصویری آن را به ما معرفی کند. این فرهنگ لغت، که خدا در طول قرن‌ها آن را نوشته است، عهد عتیق است. افراد و رویدادهای تاریخ عهد عتیق (آفرینش، مار، خروج، موسی، ایلیا و غیره) و رؤیاهای نشان داده شده به انبیا اسرائیل، کلیدهایی هستند که نمادگرایی مکاشفه را برای ما معنا می‌کنند. از آنجا که مسیح با کلیساهای قرن اول و کلیسای قرن بیست و یکم سخن می‌گوید، او از زبانی تصویری بهره می‌برد که همه‌ی قومش، در هر نسل، به آن دسترسی دارند: رویدادهای رهایی‌بخش و نمادگرایی نبوتی عهد عتیق (یعنی تصاویری که برای همه‌ی ایمان‌داران در همه‌ی اعصار آشنا و معنادار است).

۳. هدف مسیح از مکاشفه، تقویت مسیحیانی است که ایمان و وفاداری‌شان تحت حمله‌ی شیطان از طریق جفا رساندن، طرد شدن، فریب و دلبستگی دنیوی قرار دارد.

مکاشفه به خاطر برانگیختن جنجال شهرت دارد. اگرچه عیسی درباره‌ی تعیین زمان هشدار داد، گویی می‌توانیم اسرار الهی را که «فراتر از دسترس ما» هستند بکاویم (مرقس ۱۳: ۳۲-۳۵؛ اعمال رسولان ۱: ۷)، گروه‌هایی از مسیحیان هنوز بر سر چگونگی انطباق رؤیاهای یوحنا با رویدادهای زمان خود نزاع می‌کنند. اما به جای فراهم کردن مهمات برای منازعات آخرالزمانی ما، عیسی کتاب مکاشفه را برای هدفی فوری‌تر و عملی‌تر عطا کرده است: مسیح کلیسای خود را که زیر حمله‌ی نیروهای شر قرار دارد، مسلح می‌کند تا استوار بمانید (یعنی آن را برای پایداری در برابر چالش‌ها آماده می‌سازد).

مکاشفه ما را از حیل‌های شیطان آگاه می‌سازد و برای مقاومت در برابر حملاتش تقویت می‌کند. آزار خشونت‌آمیز و طرد اجتماعی، قوم خدا را وسوسه می‌کنند تا وفاداری خود به مسیح را انکار کنند. کلیسا ممکن است توسط معلمان دروغین فریب خورده و از طریق رفاه دنیوی به بی‌تفاوتی و سازش کشیده شود (مکاشفه ۲-۳). رؤیاهای یوحنا این سلاح‌های حمله را به صورت اژدها، نبی دروغین و فاحشه مجسم می‌سازند (مکاشفه ۱۳، ۱۷). هفت کلیسای آسیای صغیر نمونه‌ای کوچک از کلیسا در طول اعصار بودند. نیروهای بدخیم شیطان تغییر شکل می‌دهند و در دوره‌های مختلف، لباس‌های متفاوتی به تن می‌کنند. هر شکلی که حملات او به خود بگیرد، شیطان پیش‌تر شکست خورده است (مکاشفه ۱۲: ۷-۱۳؛ ۲۰: ۱-۳). بنابراین، بره‌ی پیروز، کتاب مکاشفه را به ما عطا کرد تا بصیرت، شجاعت و وفاداری را در ما القا کند، تا کلام او را حفظ کنیم، در حالی که با اشتیاق در انتظار برکت حضور او در آسمان و زمین جدید هستیم (مکاشفه ۱: ۳؛ ۲۲: ۷، ۱۴).

این مقاله بخشی از مجموعه «هر کتاب از کتاب مقدس: ۳ نکته‌ای که باید بدانید» است.

این مقاله در وبسایت لیگونیر منتشر شده است.

دکتر دنیس ئی. جانسون، استاد بازنشسته هیات کاربردی در دانشگاه الهیات وست‌مینستر کالیفرنیا و کشیش دستیار در کلیسای پروتستان وست‌مینستر در دیتون، تنسی است. او نویسنده چندین کتاب از جمله "قدم زدن با عیسی از طریق کلام او"، "پیروزی بره"، و "بیابید اعمال را مطالعه کنید" می‌باشد.